

LAURA ELLIOT

**DE VERLOREN
DOCHTER**

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Prodigal Sister

Uitgave

AVON, a division of HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © 2009 by June Considine

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëlla Snel

Omslagontwerp

Annemarie van Pruysen

Omslagillustratie

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3237 7

D/2011/8899/III

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

*Heron Cove 21
Broadmeadow
Dublin, Ierland
Uiropa, de Wereld
15 april 1985*

Lieve mama,

Deze brief is van mij, Cathy. Ik moest hem van mevrouw Mulvaney schrijven. Is het stom om naar dode mensen te schrijven? Mevrouw Mulvaney zegt dat ik dan niet meer zo vurdrietig zal zijn. Als ik slaap komen engulen mijn brief lezen, zegt ze. Is dat waar? Ben jij een engul met vleugels? Is papa ook een engul? Ik hoop dat je in de hemel bent en niet in de hel. Ik heb een plaatje van de hel gezien. Die is erger dan een vulkaan. Is de hemel ver weg? Mevrouw Mulvaney zegt van niet. Mevrouw Mulvaney komt snachts door het raam naar binnen vliegen om haar te zien als ze in bed ligt. Ik weet niet wat ik moet schrijven. Ze zei dat ik dan maar de kat krabt de krullen van de trap de kat krabt de krullen van de trap moest schrijven en dat het dan wel goet zou koomen. Nero zit niet meer achter katten aan. Hij is dik en oud en slaapt bij Becks en laat overal haaren achter. Papa en jij zijn nu drie maanden dood. Ons huis is

triest, als regen die maar niet ophout. Ik vind Kevins huis het leukst. We doen spelletjes en mevrouw Mulvaney maakt vis en patat voor ons. Lauren is terug uit het ziekenhuis. De dokter heeft het gips van haar benen gehaald en ze heeft geen blauwe plekken meer. Ze ziet er weer leuk uit. Ze praat niet met mij of Becks of Julie. Ze praat alleen als ze slaapt en daar word ik wakker van. De dokter heeft haar pillen gegeven om te glimlachen, maar ze staart alleen naar de muur en trekt niet eens een gezicht als Becks de klitten uit haar haar kamt. Opa zegt dat Becks nu onze mama en onze papa is. Als we brutaal zijn, komt de vrouw met de zwarte tas ons weghalen. Ze komt vaak naar ons huis en schrijft dan dingen op. Dat doet Becks nu ook, in een zwart boekje. Zij schrijft als die vrouw schrijft en ze staren aldoor naar elkaar, maar anders dan Lauren. Lauren lijkt wel een zombie in een film.

Vandaag zijn we naar het graf gegaan. Becks heeft ons zaatjes gegeven die we moesten planten. Ze zei dat ik moest ophouden met huilen omdat ze daar hoofdpijn van kreeg. Ik zie jou en papa aldoor. Dan kijk ik nog een keer en zie ik alleen rode stippeltjes.

*Kusjes voor jou en papa,
Cathy*

VERTREK

I

Havenswalk, Nieuw-Zeeland Oktober 2008

Ze zal haar zussen vanochtend bellen. Nu meteen, nu ze de dag nog onder controle heeft. Nu meteen, voordat Hannah arriveert om te werken. Nu meteen, voordat haar zoon gaat vragen: 'Heb je het nog niet gedaan? Waarom niet? Waarom niet?'

Gisteren had ze een keer geprobeerd te bellen, en eergisteren twee keer. Maar de moed was haar in de schoenen gezonken en ze had opgehangen voordat de verbinding tot stand was gebracht. Vandaag zal ze de juiste cijfers intoetsen en wachten op de beltoon. Maar dan? Moest ze over koetjes en kalfjes praten, excuses aanbieden, beschuldigen, smeken, tekeergaan of snikken? Moest ze kiezen voor nonchalance? Hallo, Rebecca. Hoe gaat het met je, Julie? Hoe is het met jou, Lauren? Herinner je me nog? Je spreekt met Cathy, je lang verloren zus die je vanuit Nieuw-Zeeland belt. Ja, ik weet dat het meer dan vijftien jaar geleden is dat we elkaar voor het laatst hebben gesproken, maar de tijd gaat zo snel voorbij... Je weet hoe het is... Wat kan ik zeggen?

Half gevormde zinnen en verontschuldigen schieten door haar hoofd terwijl ze over het gazon naar de grapefruitbomen loopt. De vruchten zijn rijp en gemakkelijk te plukken. Als de mand vol is blijft ze nog even bij de oever van het meer staan. Ze is dol op dit

moment van de ochtend, de tijd tussen stilte en beweging. De mist is opgelost en de opkomende zon lijkt als een felgekleurde broche op de berg te zijn gespeld.

In Ierland zijn de avonden donker geworden. De bladeren zijn bronskleurig en vallen van de bomen. Kinderen met maskers op kloppen op deuren en honden janken.

Ze herinnert zich de hond: Nero. Een kronkelend dier in een zak, voordat Rebecca hem uit de modder van de riviermond redde. Als er vuurwerk werd afgestoken, hoorde Nero dat seconden eerder dan alle anderen. Dan gromde hij diep in zijn keel en ging daarna hevig geschrokken blaffen. Rebecca was de enige geweest die hem in dat geval kon kalmeren. Halloween was uiteindelijk zijn dood geworden – een hartstilstand – en Rebecca had zijn dode zwarte vacht gekamd tot die glansde en het tijd was om hem achter in de tuin te begraven. Een jaar later groeiden daar rozen, even brutaal en tartend als een bloedvlek. Die herinneringen, de opeens opkomende pijn, maken haar van streek.

Ze zet het verleden van zich af en loopt terug naar de keuken, pakt broden uit de oven en legt ze op een rek om af te koelen. De geur verspreidt zich door het openstaande raam naar buiten: een krachtiger oproep om te komen eten dan die van een klok of een wekker. Tot dusver is er nog geen beweging bij de chalets te zien. In de verte hoort ze het geraas van een motor. Hannah komt tevoorschijn uit een scherm van bomen en rijdt de bocht door, één met haar motor. Ze loopt de keuken in, zet haar helm af, schudt haar haren los en trekt de leren kleding uit.

In het restaurant zet Cathy muesli, appels, pruimen, abrikozen, noten, zaden en de net geplukte grapefruits op de tafel voor het lopend buffet. Ze legt diverse kazen op een bord met een blauwe rand, maakt driehoekige stapels van bekertjes yoghurt, vult kannen met vruchtensap en melk, zet ze in ijs en controleert het buffet even zorgvuldig als een kunstenaar die een tentoonstelling voorbereidt.

Dit iets anders, dat nog even net iets anders. In de keuken zorgen potten en serviesgoed voor veel lawaai. Hannah zingt een van haar Maori-liederen waardoor Cathy in de verleiding komt te swingen terwijl ze het terras klaarmaakt voor degenen die buiten willen eten.

‘Heb je al gebeld?’ Conor voegt zich bij haar op het terras. Zijn vraag klinkt als een beschuldiging. Hij kent het antwoord erop. Omdat zijn moeder het ontbijt moet voorbereiden, heeft ze een kant-en-klaar excuus.

‘Dat doe ik later wel,’ zegt Cathy. ‘Zo meteen komen de gasten voor het ontbijt. Daarna zal ik bellen.’

‘Ze zijn nog niet in aantocht.’ Hij opent parasols, zet stoelen bij de tafeltjes recht. ‘Je hebt er nog tijd voor.’

‘Nee.’

‘Ja. Doe het nu en stop met het verzinnen van excuses. Gisteravond heb je beloofd...’

‘Ik weet wat ik heb beloofd, en ik zal het ook doen.’

‘Als je tot later wacht, slapen zij. Wat heeft het voor zin dingen te beloven als je toch niet van plan bent die beloftes na te komen?’

Ze kent de pruillip die hij trekt. Ze kent de verlangende, nieuwsgierige blik in zijn ogen. Hij loopt achter haar aan naar haar kantoor. Zij zal haar zussen bellen en hij zal de bladeren van het glimwormpad harken – iets wat hij de afgelopen twee weken niet heeft gedaan. Hij heeft zich daar al op gekleed: spijkerbroek en laarzen, een rafelig mouwloos T-shirt met het gezicht van een eens door hem bewonderde obscure rapper erop.

Voordat ze haar kantoor in loopt zegt hij: ‘Vergeet niet dat jij het beste van de deal hebt. Ik heb het maar veertien dagen voor me uit geschoven. Jij doet dat al meer dan vijftien jaar.’ Die jaren brengt hij haar graag in herinnering om daarmee de duimschroef van schuldgevoel nog wat steviger aan te draaien. Hij kijkt een keer om, alsof hij haar besluiteloosheid wil tarten, en verdwijnt dan het bos in.

Bij het raam ziet Cathy de eerste gast uit het Kea-chalet komen

en naar het zwembad lopen. Twee vrouwen lopen over het gazon en gaan op de bank zitten die om de rataboom heen staat. Haar hand trilt wanneer ze de hoorn van de haak pakt. Eerst Rebecca. Ze moet de koe bij de hoorns vatten. Ze haalt sneller adem terwijl ze het nummer van haar zus intoetst. Ze zou gekraak en geklik moeten horen, gezoem. Maar de verbinding komt meteen tot stand en er wordt vrijwel direct opgenomen.

‘Dierenasiel Lambert.’

‘Rebecca...’

De pauze die volgt is even verontrustend als een overgeslagen hartslag en Rebecca ontdekt dat niets – geen enkele barrière of zachte landing – kan voorkomen dat de jaren bliksemsnel op haar af komen en haar overspoelen.

‘Rebecca... kun je me horen?’

Ze doet haar uiterste best om te reageren, maar haar mond is droog en haar hart, dat op hol slaat van opluchting nu het lange wachten voorbij is maar ook vanwege een onverklaarbare paniek, verkramp. Ze voelt de overweldigende behoefte om te huilen, maar die tranen zullen later komen, wanneer ze alleen is en aan deze stortvloed van emoties kan toegeven. Nu moet ze zich beheersen. Als ze Cathy afschrikt, zullen er geen verklaringen komen, geen excuses. Dan zal haar zus de kans niet krijgen om iets te verdedigen wat niet te verdedigen is.

‘Rebecca, zeg alsjeblieft iets. Je hebt geen idee hoe vaak ik je nummer heb ingetoetst, maar op het laatste moment zonk de moed me altijd weer in de schoenen en... O, mijn god! Ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Cathy heeft een licht Nieuw-Zeelands accent gekregen, dat niet onaangenaam is. Ze spreekt te snel, komt met allerlei excuses en verontschuldigheden, alsof ze gelooft dat een stortvloed van woorden zal voorkomen dat Rebecca de verbinding verbreekt.

‘Cathy, jij bent niet de enige die naar woorden moet zoeken. Ik

kan eigenlijk niet geloven dat je eindelijk hebt besloten contact met ons te zoeken.'

'Ik heb dat... zo vaak willen doen.' Cathy aarzelt weer even en gaat dan snel door. 'Maar na verloop van tijd werd het steeds moeilijker. Probeer het alsjeblieft te begrijpen...'

'Wat moet ik proberen te begrijpen? Dat je nooit hebt gebeld? Geen brief hebt geschreven? Ons niet bent komen opzoeken?'

'Ik heb contact gehouden.'

'Vijftien jaar heb ik gewacht op bericht van jou! Hoe kon je zo- maar verdwijnen? Je hebt niets anders dan ansichtkaarten gestuurd, en kerstkaarten waarop je adres nóóit stond vermeld. Hoe kun je dat in vredesnaam bestempelen als contact houden? Een van ons had kunnen overlijden en dan had jij dat nooit geweten.'

'Mel heeft me van alles op de hoogte gehouden.'

'Je hebt wel contact gehouden met Melanie Barnes maar niet met je eigen zussen?'

'Zij was destijds mijn enige steun... De enige die het begreep.'

'Die wát begreep, Cathy?'

'Die begreep waarom ik weg moest. Maar daar wil ik het door de telefoon niet over hebben.'

'Hoe denk je dan anders met ons te kunnen communiceren?'

'Door elkaar weer te zien, Becks.'

'Becks? Die naam heb je al lang niet meer gebruikt.'

'Dat weet ik. Ik herinner me alles...'

'Door elkaar weer te zien, zei je. Betekent dat dat je naar huis komt?'

'Niet nu, maar in de toekomst hopelijk wel. In januari ga ik trouwen.'

'Gefeliciteerd. Ik wens je alle geluk van de wereld toe.'

'Dank je.'

Ze zouden vreemden kunnen zijn, denkt Rebecca. Vaardig in het voeren van een beleefd gesprekje. Ze dwingt zichzelf zich te concentreren op wat Cathy zegt. Havenswalk, zegt ze, is een oord waar

mensen uit alle delen van Nieuw-Zeeland en zelfs uit het buitenland naartoe komen om zich te laten verwennen en masseren. Ze runt Havenswalk samen met een zakenpartner: een vrouw die Alma heet.

‘Het is hier geweldig,’ zegt Cathy enthousiast, ‘en het terrein eromheen is ook prachtig. Ik ga hier trouwen, op het gazon naast het meer. Rebecca, ik wil dat mijn zussen erbij zijn. Ik wil dat we die gelegenheid aangrijpen voor een reünie en ik hoop...’

Rebecca kan het enthousiasme van Cathy, dat ondanks de berouwvolle toon in haar stem duidelijk is, niet langer verdragen en ze verliest haar zelfbeheersing.

‘Ik dacht dat de verloren zus naar huis moest komen om het vetgemeste kalf te eten en niet andersom.’

‘Het doet er niet toe waar we dat vetgemeste kalf eten, als we maar weer bij elkaar kunnen zijn,’ zegt Cathy.

De sterke wind brengt de staldeuren in beweging en een paard hinnikt. De andere paarden volgen zijn voorbeeld en het hoofd van Rebecca begint te kloppen. De hele dag lang had ze op regen gehoopt en die regen geselt de muren van het asiel nu al meer dan een uur. Omdat het zo hard regent, zullen er die avond geen paarden meer worden gedwongen over vreugdevuren heen te springen.

Een lampje op het controlepaneel geeft aan dat er een spoedeisend telefoontje is.

‘Cathy, iemand probeert me te bereiken. Dit is een van onze drukste avonden. Wil je alsjeblieft even wachten?’

Zonder een reactie van haar zus af te wachten neemt ze het andere gesprek aan. Elk jaar komen krankzinnige en wrede mensen op Halloween opeens tevoorschijn en daardoor moet het personeel van het asiel dag en nacht werken om gewonde dieren te redden. Er is een verdwaalde pony gesignaleerd op een braakliggend terrein in de buurt van Naas. Hij heeft brandwonden op zijn buik, een gescheurd oor en een oog dat helemaal dichtzit. De belster – ze klinkt jong, waarschijnlijk een tiener voor wie de avond niet leuk meer is – be-

gint te huilen. Rebecca vraagt naar details over de locatie en geeft haar bijstandsteam die informatie door over de radio. De schok van het telefoontje van Cathy neemt af, maar die volwassen stem die zo- maar vanuit het niets opbelt, lijkt wel onwerkelijk.

‘Rebecca?’

De aarzeling in de stem van Cathy haalt Rebecca terug naar het heden. ‘Ik luister. Je wilt dat ik op je bruiloft kom.’

‘Dat hoop ik. We moeten iets kunnen afsluiten, Rebecca.’

‘Hoe denk je dat te kunnen doen?’ Rebecca knipt met haar vingers, hoorbaar: een geluid dat van het ene naar het andere continent wordt overgebracht. ‘Een streep door het verleden halen en doen alsof het nooit is gebeurd?’

‘We kunnen het verleden niet uitwissen, maar we kunnen er wel vrede mee sluiten.’

‘Geloof je echt dat dat zo gemakkelijk is?’

‘Natuurlijk geloof ik dat niet, maar we moeten ergens beginnen. Het heeft voor mij lang geduurd voordat ik dit punt had bereikt. Hoe had ik op zoek kunnen gaan naar vergiffenis van anderen tot ik de moed had het mezelf te vergeven?’

‘Wil je dat ik je de absolutie geef, Cathy?’ Ze denkt dat Cathy een antwoord op haar vraag zal ontwijken, zoals ze dat in het verleden zo vaak had gedaan. Ze stelt zich voor dat haar gezicht in een hard, wit en tartend masker verandert.

‘Nee, Rebecca. Ik wil dat je naar Havenswalk komt om kennis te maken met mijn zoon.’

Kan stilte een echo hebben, vraagt Rebecca zich af. Kan die zo zwaar vallen dat ze alleen de echo... zoon... zoon... zoon... hoort?

‘Je zoon?’

‘Ja. Hij heet Conor.’

‘Conor?’

‘Conor Lambert.’

‘Hoe oud is hij?’

Cathy aarzelt heel even, maar lang genoeg om Rebecca het antwoord op die vraag duidelijk te maken. 'In december wordt hij vijftien.'

'Vijftien?' Waarom blijft ze in vredesnaam de woorden van haar zus herhalen?

'Je hebt tegen ons gelogen!'

'In die tijd geloofde ik... leek het me beter zo. Dan zouden jullie je niet te veel zorgen maken.'

'Wat weet jij af van onze zorgen en onze angsten?' Herinneringen aan hun laatste ontmoeting drukken als een claustrofobische band tegen het voorhoofd van Rebecca en ze houdt de hoorn wat steviger vast. 'Waarom heb je op die ansichtkaarten nooit iets over hem geschreven?'

'Had je het dan willen weten?'

'Cathy, hij is een neef van me. Natuurlijk had ik willen weten dat hij bestond. Je hebt ons met ópzet een rad voor ogen gedraaid.'

'Ik was zo in de war en...'

Rebecca onderbreekt haar scherp. 'Op wie lijkt je zoon?'

'Zijn persoonlijkheid doet me aan Julie denken.' Cathy slikt hoorbaar, alsof haar keel door de zenuwen is dichtgeknepen, en dwingt zichzelf dan te lachen. 'Een beetje wild, net als alle jongens van zijn leeftijd, en stapel op muziek. Hij wil later dierenarts worden, dus hij heeft ook wel iets van jou. Ik denk dat hij wel wat weg heeft van jul- lie allemaal. Maar hij is een uniek persoon en hij wil zijn tantes heel graag ontmoeten. Kom alsjeblieft naar ons toe. Ik zal jullie onderbrengen in de chalets, dus hoeft je alleen de vliegticket te betalen.'

'Dat kan ik niet doen, en dat heeft niets te maken met de kosten. Verwachtte je echt dat het zo gemakkelijk zou zijn?'

'Ik verwachtte niets. Ik hoopte alleen...'

'Het spijt me, maar het gaat te snel. Ik kan het op dit moment niet aan. Ik weet zeker dat de anderen... Heb je het telefoonnummer van Julie? Lauren is in Spanje. Ik kan je het nummer van haar mobieltje geven.'

‘Ik heb hun nummers, maar ik wilde jou het eerst spreken. O, Becks...’

Het licht van koplampen doorboort de duisternis. Het team van het asiel, met de meest recente slachtoffers van de excessen van die avond.

‘Cathy, ik moet ophangen. Ja, geef me je nummer maar. Ik zal je bellen... Natuurlijk zal ik je bellen. Tot horens.’

Rebecca haast zich om Lulu May, de manager van het asiel, te helpen een gewond paard tot bedaren te brengen. De hoeven van het dier maaien gevaarlijk door de lucht als ze hem de wagen uit leiden. Haar leven is heel anders geworden dan in de tijd van koekappen en penny’s opduiken.

Het is stil in het asiel wanneer haar werktijd erop zit. De net gebrachte dieren zijn verdoofd en hebben geen pijn meer. Bladeren maken zuigende geluiden onder haar voeten terwijl ze over het veld naar haar huisje loopt. De natte aarde ruikt naar het stervende jaar. Voor haar is er een grijze Ierse winter in aantocht, maar in Nieuw-Zeeland wordt het lente. Een tijd voor vernieuwing, had Cathy gezegd. Een tijd om iets af te sluiten.

Ze maakt de deur van haar huisje open. Haar benen voelen loodzwaar aan en haar ogen prikken van vermoeidheid. Ze zet haar computer aan. Het is verbazingwekkend je te bedenken dat de informatie die ze over de verblijfplaats van haar jongste zus nodig had, voor het oprapen had gelegen. Alleen het sleutelwoord had ontbroken. Havenswalk.

Havenswalk oogt inderdaad als een wandeling door de hemel. Houten chalets omgeven een twee verdiepingen tellend gebouw in het midden, waar gasten naartoe komen om te eten, te mediteren en yoga te beoefenen. Buiten kunnen ze onder de sterrenhemel een heet bad nemen, zich ontspannen onder parasols of lui liggen bij een zwembad dat uit een rots gehakt lijkt te zijn. Als achtergrondmuziek zijn panfluiten te horen en Havenswalk belooft Sereniteit, Rust,

Geestelijke harmonie, Leren opkomen voor jezelf, Genezende energie en Emotioneel evenwicht.

Op de homepage staat een foto van een glimlachende Cathy. Haar ogen zijn blauwer dan Rebecca zich herinnert, even blauw als een geschilderde icoon. Ze worden niet langer gecamoufleerd door dikke zwarte eyeliner en kijken open en verwelkomend de wereld in. Haar à la Kate Bush gefriseerde haar is getemd en vervangen door een zwarte vlecht. Van gothic naar goeroe in iets meer dan vijftien jaar. Hoe heeft die transformatie plaatsgevonden?

Teabag komt onder een leunstoel vandaan en strijkt langs haar enkels, aandacht eisend. Rebecca tilt de kat op en drukt haar tegen haar hals. Ze staat bij het raam en ziet de zon boven de velden opkomen. De tijd is een dief, denkt ze. Hij verguldt verdriet, maakt het gevoel iets te hebben verloren minder intens, staat het mensen toe door te gaan met hun leven. Maar er is weinig voor nodig – een lied, een geur, een grote en denderende vrachtwagen – om herinneringen zo sterk te maken dat die een rots zouden kunnen verpletteren.

Het regent niet meer. Er resten alleen tranen op de kletsnatte takken, die als parels glanzen in het melkwitte ochtendlicht.